

Niels Frederiksen: Jeg finder ingen som helst Anledning til at rette den Afbrydelse, jeg kom med ved Mødet forleden Dag i Faaborg. En saa overdreven og urimelig Paastand som den, det ærede Medlem fremsatte, at jeg har ført hele min Valgkamp i 1924 paa Programmet: Kronen i Pari snarest muligt, kan man uden at risikere noget afbryde med en Bemærkning som den, jeg fremsatte. Da det har saa overordentlig megen Interesse, hvordan min Stilling til hele dette store Spørgsmaal har været, og da jeg ikke kan give nogen fyldestgørende Forklaring derpaa i en kort Bemærkning, skal jeg vente med at tilfredsstille de Herrer, til jeg faar Ordet — jeg har nemlig indtegnet mig som Taler under Finanslovedebatten.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hedegaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Hedegaard: Den Paastand, det ærede Medlem nu kom med, at min Fremstilling af hans Stilling til Valutaspørgsmaalet var overdreven, er ingenlunde rigtig. Det drejede sig om en almindelig Omtale af Partiernes og Medlemmernes Stilling til Valutaspørgsmaalet, og enhver, der var til Stede, vil have faaet det Indtryk, at det var Valutaspørgsmaalet alene, jeg talte om paa det Tidspunkt. Jeg sagde da, at det ærede Medlems Stilling under hele Valgkampen var: Kronen i Pari, det fremgaar ogsaa af et Referat i hans eget Partiorgan „Roskilde Tidende“ af 31. Marts 1924, hvori der staar, at Hr. Niels Frederiksen skulde have sagt: Jeg har aldrig udtalt, at jeg vilde have Kronen med eet Slag, men jeg har sagt, at vi hurtigst muligt skulde faa Kronen op i Pari, da man ogsaa maa tage Hensyn til dem, der staar og skal til. Jeg vil spørge det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, om dette ikke har været hans Standpunkt under hele Valgkampen. Det var det, jeg sagde i Faaborg, og da var det, det ærede Medlem kom med den Afbrydelse: Det er Løgn.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Frederiksen: Det ærede Medlem Hr. Hedegaard maa have Taalmodighed, til jeg faar Ordet, saa at jeg kan gøre Rede for, hvor meget der er rigtigt, og hvor meget der er forkert i det Referat, han her citerede. Jeg vil her blot fastholde, at naar

han paa et offentligt Møde overfor en Forsamling med vældig Patos og sammenbøjet Krop udslynger: Niels Frederiksen har ført hele sin Valgkampagne i 1924 paa, at Kronen skal i Pari, bliver Modstanderen let fristet til at sige: Det passer slet ikke.

Carlsen-Skiødt: Jeg skal for at spare Tid springe en almindelig Indledning over og straks gaa over til det, jeg gerne vilde sige et Par Ord om.

Under de Forhandlinger, der førtes her i Tinget i 1923—24 angaaende Broen over Lille Bælt, var jeg en af de faa, der havde Mod til at udtale gentagne Gange, at jeg ansaa det for baade finansielt klogt og rigtigt overfor Befolkningen, at Færdselsbroen byggedes samtidig med Jernbanebroen. Jeg henviser til Rigsdagstidende Sp. 2452 og 4442. Naar Staten udfører et saa stort Arbejde for Skatteydernes Penge, har Skatteyderne ogsaa Krav paa, at Arbejdet bliver udført saaledes, at det, naar det en Gang er færdigt, kan komme alle til gode og ikke blot en lille Gren, Jernbanevæsenet, hvis Betydning som Transportmiddel desværre maa siges at blive mindre Dag for Dag. Jeg gjorde dette Synspunkt gældende saavel i Folketingsudvalget som her i Salen, men Betænelighederne, der vel nok stod i Forbindelse med Jernbaneledelsens Ønske, var saa store, at der ikke kunde opnaas Flertal for Færdselsbroen, bl. a. vel ogsaa fordi den Færdsel, særlig Automobiltrafik, der kunde paaregnes at ville benytte Broen, ikke den Gang kunde ventes at ville blive saa betydelig, at Broen kunde forrente sig, et Hensyn, som i alt Fald Statsbanerne ikke kunde undlade at tage med i Overvejelserne, som det blev sagt, naar det var Statsbanerne, der byggede Broen. Denne Betragtning, at det var Statsbanerne, der skulde bygge Broen, synes jeg ikke er rigtig. Det er ikke Statsbanerne, der bygger Broen, men det danske Folk: det er Skatteyderne, der betaler; der kan nemlig ikke bygges en Lille Bælts Bro for Statsbanernes Underskud.

Naar jeg ved Behandlingen af dette Spørgsmaal tog det Standpunkt, jeg her har nævnt, var det, fordi jeg den Gang lige saa lidt som i Dag regnede med de Forhold, vi har i Øjeblikket; jeg regnede med Fremtiden, med et Fremtidens Danmark, hvor alle Erhvervenes Hjul igen var i Gang saavel i Byerne som paa Landet, og hvor der var Udviklingsmuligheder tilstede for den private Virksomhed. Jeg tror paa, at en saadan Dag vil komme, fordi den maa komme, fordi det er en Nødvendighed for hele